

Dále stížnost namítá, že počet komínů je v nař. rozhodnutí uveden mylně; mnoho komínů je prý v okrese postaveno jen pro soulad stavební, t. j. více pro ozdobu, než pro potřebu. Tím tedy stížnost popírá úplnost skutkového podkladu nař. rozhodnutí. Předem dlužno konstatovati, že námitku takto formulovanou st-lka ve svém instančním odvolání nevznesla. Leč i kdyby se ve vývodech odvolání, kde se v rámci námítky ohrožení st-lčiny existence poukazuje pouze na to, že »čísla popisu komínů jsou jen architektským a stavitelským označením«, a dále, že »povinností kominíků není práce s komíny, nýbrž práce s fakticky kouřícími otvory«, dala spatřovati námitka nedostatečného vyšetření počtu skutečných komínů, byla tato námitka formulována jen zcela povšechně a nedostatečně. Vzhledem k tomu, že v řízení před I. stolicí byl předložen podrobný soupis všech komínů na okrese i v obcích, byla by musila st-lka správnost a úplnost tohoto soupisu napadnouti výtkami konkrétními a byla by zejména musila o svém odchýlném tvrzení nabídnouti nějaké konkrétní důkazy. To jistě učiniti mohla, když jí z její odborné praxe stav komínů na okrese musil býti dobře znám. Jestliže tak neučinila a omezila se jen na zcela povšechné kritisování zjištěného počtu skutečných komínů, byla tato námitka formulována jen zcela pojestliže na tuto nedostatečnou námitku nereagoval a vzal za základ počet komínů zjištěných prvou stolicí.

Konečně stížnost uplatňuje námitku, že napadnuté rozhodnutí se neprávem odvolává na směrnice min. obchodu z 24. září 1925, které prý nevycházejíce od orgánu k tomu povolného a nejsouce náležitě publikovány, nemají povahy normy všeobecné závazné. Ani tato námitka není důvodná. Okolnost, že se snad žal. úřad řídil nepublikovanými směrnici ministerskými, nemůže sama o sobě zakládati ani vadnost, ani nezákonnost jeho rozhodnutí. Takováto závada by mohla nastati jen tenkrát, kdyby byl za základ svého rozhodnutí vzal takové předpisy uvedených směrnic, jež nejsou kryty platnými předpisy zákonnými. Nic takového však stížnost nenamítá.

Č. 13.084.

Policejní věci: * Se zřetelem na ustanovení min. nař. z 23. srpna 1858 č. 129 ř. z. nemůže vykonávati soudnictví v trestních věcech policejních kancelářská síla pomocná.

(Nález z 27. listopadu 1937 č. 511/35-3.)

Věc: Anna Sch. ve St. Habendorfu proti rozh. zem. úřadu v Praze z 24. listopadu 1934 o policejním přestupku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Nálezem policejního ředitelství v Liberci z 19. srpna 1933 byla st-lka uznána vinnou přestupkem čl. 3 odst. 2 zákona ze 14. července 1927 č. 125 Sb., jehož se dopustila tím, že 18. srpna 1933

rozhazovala v Liberci ilegální komunistické letáky, a byla odsouzena podle čl. 3 odst. 1 cit. zákona ke 14dennímu vězení.

Nař. rozhodnutím byl tento trestní nález potvrzen.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutím rozhodl žal. zem. úřad o odvolání z trestního nálezu policejního ředitelství v Liberci z 19. srpna 1933. Rozhodoval tedy zem. úřad jako úřad odvolací a dopadá na tento jeho výrok ustanovení čl. 8 odst. 2 zákona ze 14. července 1927 č. 125 Sb., podle něhož z rozhodnutí zem. úřadu jako odvolacího další odvolání přípustno není. Pro správní řízení trestní provedené v první stolici okr. úřadem nebo státním úřadem policejním není stanovena žádná odchylka z cit. ustanovení zákona o organizaci politické správy a platí proto i pro toto řízení omezení instančního pořadu na dvě stolice, jak bylo již vysloveno na př. v nálezu Boh. A 11.188/34, na jehož odůvodnění se podle § 30 odst. 3 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 Sb. poukazuje. Pochybnosti, jež v tomto směru stížnost vznáší, jsou tedy neodůvodněné.

Nss, dospěv k závěru, že nař. rozhodnutím byla věc vyřízena v pořadu správních stolic s konečnou platností, musil se předem zabývatí námitkou, ve které se vytýká jako vadnost řízení a nezákonnost, že řízení v první stolici bylo provedeno kancelářským pomocníkem policejního ředitelství v Liberci a nikoli policejním úředníkem právnickým. Žal. úřad, odpovídaje na obdobnou námitku vznesenou v odvolání z trestního nálezu I. stolice, vyslovil v nař. rozhodnutí, že pomocné práce, t. j. protokolární výsledky a vyhlášení nálezu provedl kancelářský pomocník JUC. B., avšak přezkoušení skutkové podstaty a vynesení trestního nálezu včetně stanovení výše trestu provedl vrchní policejní komisař V. Stížnost poukazuje naproti tomu na to, že v tomto případě byl trestní nález vyhlášen ústně jmenovaným kancelářským pomocníkem a že je proto nesprávné tvrzení žal. úřadu, že nález byl vynesěn vrchním policejním komisařem V. Toto tvrzení je podle stížnosti v rozporu se zjištěním, že vyhlášení nálezu provedl kancelářský pomocník B., jak žal. úřad sám konstatuje v nař. rozhodnutí. Byl proto podle stížnosti nález vynesěn osobou k tomu nepovolnou. Nss uznal stanovisko stížnosti správným.

Především sluší poukázat na to, že podle zprávy policejního ředitelství v Liberci z 5. září 1933 výsledky obviněné a svědků provedl a nález trestní vyhlásil kancelářský pomocník JUC. Vojtěch B., výši trestu stanovil podle této zprávy vrchní policejní komisař V. Tento úředník — jak se uvádí ve zprávě jmenovaného policejního ředitelství ze 6. srpna 1934 — nebyl přítomen při výsledku obviněné a svědků, též vyhlášení nálezu se stalo v jeho nepřítomnosti, ale s návrhem na potrestání st-lky čtrnáctidenním vězením projevil souhlas, když mu před tím bylo »v úvahu přicházejícími orgány« referováno o věci a když povahu přestupku přesně seznal ze svědeckých výpovědí. Z těchto zpráv jde najevo, že kancelářský pomocník B. provedl nejen výsledky obviněné a svědků, nýbrž že stanovil i trest a nález st-lce sám vyhlásil. Na věci nic nemůže změnit, že vrchní policejní komisař V. projevil souhlas s návrhem na

potrestání st-lky 14denním vězením, kdyžtě sám provedenému řízení vůbec nebyl přítomen, sám o vině st-lky nerozhodoval, trestu sám nestanovil a trestního nálezu nevynesl. Je proto zjištění žal. úřadu, že nález vynesl vrchní policejní komisař V., v rozporu se spisy.

Nesprávný je názor žal. úřadu, že práce, jež provedl kancelářský pomocník B., mají povahu jen prací pomocných, neboť ani protokolární výslech st-lky jako obviněné z přestupku čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. a výslech svědků, ani ústní vyhlášení trestního nálezu za takové práce pokládati nelze. Výslech obviněného a svědků je podstatnou součástí trestního řízení, ve kterém má býti zjištěno, zda obviněný se dopustil přestupku kladeného mu za vinu, a má tedy čin spáchaný obviněným býti objasněn zjištěním skutečností, jež po právní stránce v konkrétním případě padají na váhu. Ústní vyhlášení nálezu jest úředním výrokem o vině a trestu, a může podle povahy věci býti provedeno jen osobou, jež — jsouc k tomu povolána — o vině a trestu skutečně rozhodla. Majíc obdobu v soudním rozsudku, nemůže býti vyhlášení nálezu pokládáno za práci pomocnou. Než, jak bylo již řečeno, v konkrétním případě stanovil i trest, rozhodl tedy o vině st-lky a o tom, jak má býti tato vina potrestána, úředník služby pomocné.

Nařízením min. vnitra a spravedlnosti a nejvyššího úřadu policejního z 23. srpna 1858 č. 129 ř. z. byly vydány na základě císař. rozhodnutí z 19. srpna 1858 předpisy o tom, kdo může vykonávati soudnictví ve příčině přestupků, jež přísluší vyšetřovati a trestati politickým a policejním úřadům. Ustanovení § 1 tohoto nař., podle něhož soudnictví ve příčině uvedených přestupků mohou vykonávati jen ti, kdo prokáží, že vykonali obecnou praktickou zkoušku ze správy politické (písm. c) nebo zkoušku ze soudnictví policejního a politického tímto nař. předepsanou (písm. f), dosud zrušeno nebylo. Nemůže tedy podle toho vykonávati soudnictví v trestních věcech policejních kancelářská síla pomocná. Důvodně proto se vytýká ve stížnosti, že v tomto případě bylo trestní řízení v první stolici provedeno a trestní nález vyhlášen orgánem k tomu podle zákona nepovoláným, a že žal. úřad, který takový »trestní nález« potvrdil, dopustil se nezákonnosti.

Č. 13.085.

Policejní věci: Pro skutkovou podstatu přestupku čl. 4 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb., spáchaného podáním k úřadu, je bez právního významu, zda snad postup úřadu, jehož se urážlivé podání týče, nebyl ve shodě se zákonem.

(Nález z 27. listopadu 1937 č. 1847/35-3.)

V ě c: Antonín V. v Pelhřimově proti rozh. zem. úřadu v Praze z 19. prosince 1934 o policejním přestupku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá.